

65

אוקראינה

הנהג איבד שליטה על הרכב, וזה התהפך פעמיים בקול רעש מחליא של מתכת מתרסקת, זכוכית נחבטת וזעקות חרדה של אנשים מבועתים. בסופו של דבר נותר על גלגליו. אייל הניח ראשו בין ברכיו, מנסה להגן על עצמו ככל שיוכל. העובדה שהיה כבול למקומו רק היטיבה עמו, שכן בדומה לחגורת בטיחות המגנה מפני התהפכות והתרסקות הגולגולת, הוא לא מש ממקומו.

רעם המכונית המתהפכת חדל, ואת מקומו תפס רחש של שריקה אימתנית, בום אדיר, ולחש שטני של אש נדלקת, תוצאה של פגיעת פגז 25 מ"מ מתותח אוטומטי ברכב סמוך. רסיסי מתכת בוערים התעופפו לכל כיוון, והוואן המשטרתי שליווה אותם מאחור הפך לכדור אש בוער.

אייל הרים את ראשו כחלוף סדרת ההתהפכויות שעבר הרכב, והדבר שהחריד אותו יותר מכל הייתה הדממה שבאה תחת הצעקות המבוהלות. הוא סקר את סביבותיו. המראה שנגלה לעיניו גרם לו לזעזוע, ובעקבותיו לדחף פראי לפעול. שני השוטרים ששמרו עליו שכבו על רצפת הרכב, מדממים. הוא הציץ קדימה, וראה את ראשו של הנהג נח, בתשישות מדומה, על כרית האוויר, כשהוא שקט כקבר. הקצין שישב לצדו ספג חבטה אדירה בראשו, ונח כעת כשגופו רכון, מעוות, על קדמת הרכב.

אתה היחיד שיצאת בלי פגע, קלט אייל לפתע. איך אמר נחום איש גמזו? גם זה לטובה. העובדה שהיה כבול, נעול מאחורי דלת מסורגת, הצילה את חיו.

אך העובדה הזו היא גם זו שמפריעה לו כעת לפעול להצלת הפצועים.

אייל הביט סביב, תוהה מה יעשה, ואחר קרב אליו באמצעות רגליו – שכן ידיו היו כבולות אל קיר הניידת – את השוטר ששכב בסמוך אליו. אצבעותיו נמתחו אל המפתח שתלה על חגורתו של השוטר, והוא משך אותו אליו ופתח את האזיקים שהיו מחוברים לו שברכב. כעת נותר לו על כל יד אזיק אחד, אבל ידיו היו משוחררות. הוא ברר מפתח נוסף מחגורת השוטר מחוסר ההכרה, ושיחרר את ידיו לחלוטין. אייל הניח אצבעותיו על צוואר האיש שלמרגלותיו, וזיהה את הדופק הפועם. האיש איבד את הכרתו, אבל הוא חי. הדופק והנשימה סבירים. הלאה, הפצוע הבא דימם מרגלו בשטף דם קולח: הרגל נפגעה מאחד הקליעים. אייל הסיר את מעילו השימושי של האופנוען, וביצע חסם עורקים מאולתר. הוא שלף עט מכיסו של השוטר, הציץ בשעון שעל זרועו, ורשם על לחיו של הפצוע באותיות קיריליות: "ח.ע. 21:33". הרגל תיקטע, שיער אייל כמעט בבירור, הקליע פגע בה קשות, אבל חיי האיש יינצלו. הוא הביט אל המושב הקדמי. הנהג ספג חבטה משתקת, אולם כרית האוויר הצילה את חיו. הוא סבל מחבורות שטחיות בלבד, אם כי אייל ידע שייכתן שהוא סובל, כתוצאה מהתהפכות הרכב, משטפי דם פנימיים אותם אינו רואה. גם אם כן, אין באפשרותו לעשות דבר בנוגע לכך. הוא אינו רופא, ואפילו לא פרמדיק. המייג'ור נפגע מן הקליעים בשלושה מקומות. פצעיו שתתו דם, אבל לא היו מסכני חיים.

הלאה.

אייל יצא מן הרכב, מבקש לאמוד את הנזקים ברכבים הנוספים. פניו התעוותו בבחילה למחזה הנורא: הרכב הראשון שפגש היה מרוטש לחלוטין. פגז פגע בו וריסק אותו לשבבים, על יושביו. זה היה הרכב שליווה אותם מאחור, והוא נותר הפוך על גבו. אייל קרב במהירות לרכב השלישי, שנסע לפניו, בוחן אותו לאור פנסיו המנותצים למחצה של רכב העברת האסירים בו ישב לפני דקה. מישוה מבפנים זעק לעזרה. אייל מיהר לעברו, וזיהה בפנים המיוסרות את השוטר שכבל את ידיו בסמוך למטוס. החלון היה נעול, ופרט לסדקים שנבקעו לאורך הזכוכית, לא ניתן היה לגשת אל הפצועים.

אייל גחן לעברו, "מה אתה מרגיש?" שאל בטון ענייני.

האיש בהה בו. "אבל אתה... אתה..."

“אני לא יודע מי עצר את השיירה הזו, אבל זה לא הייתי אני. אל תתייחס כעת למי שאתה יודע שאני, וענה לשאלה ששאלתי”.

“אני...א-אני חושב שכל האיברים שלי התרסקו...” האיש גנח בקול, ואייל ידע שגם לו היה האיש משוחרר מן הרכב בו נלכד, לא יכול היה להזיזו ממקומו. הוא חייב קיבוע של איש מקצוע, “מה עם היתר?” שאל.

“יש כאן שלושה בלי הכרה, הם לא עונים לי. אולי הם מתים...” השוטר נאנח בקול מעורר רחמים, אך לאייל לא היה זמן להתרגש מכך, “בדקת דופק ונשימה?” חקר בקול מהיר אבל רגוע.

“איך אני יכול?” השוטר נשך את שפתיו בכוח, “אני לא מסוגל לזוז. אנחנו לכודים כאן”.

“תפתח את הדלת”, הורה לו אייל, “אני אוציא את הלכודים החוצה”.

“אני לא יכול להזיז את היד”, לחש האיש בכאב, “ואני גם לא בטוח שהדלת לא תקועה”.

אייל ניסה לפתוח את הדלת מבחוץ, ונכשל. הוא לא ידע האם הסיבה היא שהדלת אכן נתקעה, או שהיא נעולה. הוא הביט ימינה ושמאלה, תר, כתמיד, אחר דבר מה להשתמש בו. הוא צריך לחלץ את הפצועים ולבדוק את מצבם. הוא לא יכול להזעיק עזרה לפני שיחלץ את השוטר הפצוע ויניח לו לדבר עם כוחות הצלה, כיוון שאיש לא יאמין לו- עצמו אם יתקשר למשטרה וידווח על ירי ועל נפגעים. אין לו דרך להזדהות בשמו האמתי... לגבי הפצועים הלכודים, העזרה עלולה לבוא מאוחר מדי אם לא תוגש להם עזרה ראשונה דחופה. אייל גחן, הרים אבן מצד הדרך, והורה לשוטר הפצוע: “זוז קצת מהחלון”.

“למה?”

“אני אשבור את הזכוכית לגמרי, ואחלץ אותם בכוחות עצמי”.

“אין מצב. זה רכב משוריין, האבן לא תשבור את הזכוכית”.

אייל רץ בחזרה אל הרכב ממנו יצא. רק כעת חש בכאב העובר ברגלו, והבחין בשביל הדם הדקיק שיצרה רגלו בריצתו. פצע שטחי. כנראה נפגע מרסיס, אבל אין לו זמן לשים לב לזוטות כאלו כעת. הוא מיהר אל תא המטען ברכב האסירים, תר אחר נשק בו יוכל להשתמש, ומוצא רובה צלפים כבד שהיה מקובע שם לוויים. הוא שחרר את הנשק, וחזר בריצה אל הרכב בו שהו הפצועים הלכודים.

השוטר בהה בו באימה. "אתה... אתה... ת-ת-תהרוג אותנו?"

"ממש לא". אייל פתח את בית הבליעה, ובחן את הקליעים במהירות. 9 מ"מ מסדרת ה-JHP (ג'אקט הולו פוינט). מעולה. כדור מדויק בעל כוח עצירה עצום, "תזוז קצת, בבקשה", ביקש בנימוס בהול מהשוטר.

"מה אתה עושה?"

"יורה".

"א-אב-אבל..."

"תזוז". אייל הביט בעד לכוונת, מכוון את הקליע כך שייכנס ויצא בלי שיפגע באף אחד מן הפצועים. הוא היה דרוך ומתוח, ופניו כוסו בזיעה קרה. סנטימטר בו יחטיא, ואחד הפצועים ייהרג. אבל אין לו ברירה.

אייל דרך את הנשק, וירה. הזכוכית התנפצה. זכוכיות משוריינות של רכבי משטרה ממין זה לא מוגנות מול קליעי JHP, למרבה הנס. הקליע חלף בשריקה לאורך הרכב, ויצא מבעד לחלון השני. אייל פלט אנחת רווחה ארוכה, ומיהר אל הדלת. הוא השחיל את ידו מבעד לזכוכית השבורה, משך את לשונית הדלת ופתח אותה לרווחה. השוטר הפצוע בהה בו בהערצה.

אייל דיבר במהירות. "יש לך נייד?" שאל, "תתקשר להזעיק עזרה".

"הנייד התרסק. אני לא יודע מה עם מכשירי הקשר..."

שוב חזר אייל על עקבותיו, ונחפו אל הרכב בו היה עצור. הוא מיהר אל הקצין המעולף, שולף מחגורתו את מכשיר הקשר ומגישו לשוטר היחיד שהיה בהכרה. "דבר אתם, תן דו"ח מצב. קרא לעזרה!"

האישי הביט בפליאה. "ואתה?..."

"לא אראה אנשים גוססים ואברח מן המקום רק מפני שהשהות בו תזיק לי", ענה אייל בחופזה, "דבר אתם, אני אנסה בינתיים לראות איך אפשר לחלץ את הפצועים הנוספים מן הרכב הזה".

אייל משך את הפצוע הראשון, מוודא דופק ונשימה ומניח אותו בצד. הפצוע השני נפגע בראשו, והיה מחוסר נשימה. הדופק החלש הוכיח שהוא בחיים, אם כי מצבו קשה. אייל בחן במהירות את השלישי, וקבע, בלי מומחיות יתרה, את מותו. את זמנו השקיע בהנשמת הפצוע השני.

השוטר עקב אחר מעשיו של אייל. "אתה לא מתנהג כפושע". אמר לבסוף.

"איני פושע", השיב אייל בפשטות, מנשים את השוטר הפצוע ומעסה את לבו, "ואין לי מושג מה קרה כאן. אין לי בדל ידיעה מי התקיף את השיירה הזו".

"אני".

מאחור נשמע הקול. קול אדנותי, שקט, מטיל מורא. פנס הטיל אלומת אור דקה ומסנוורת על אייל, והוא נרתע לרגע, אך לא חדל ממלאכתו.

"צריך עזרה?" שאל הבא. הוא היה לבוש בפשטות, אך לא ניתן היה להתעלם מהמנהיגות שקרנה ממנו.

"לא יזיק". אייל לא שאל שאלות על האיש ומטרת בואו. שקוע במשימת הצלת החיים שלו, ולא נותן דעתו על היתר. האיש גחן, וביצע עיסוי לב על פי הוראותיו של אייל.

"הנשימה חזרה", דיווח אייל, והרים מבטו אל האיש, "מי אתה?"

מרחוק נשמעו סירנות רכבי ההצלה. אייל הרים עיניים חוששות למשמע הקול, מביט סביב כמחפש אחר מקור הצלה. דרך להימלט ממבקשי נפשו.

"קפוץ לרכב, אייל", אמר האיש, שביב חיוך על שפתיו, "לא טעינו בכך".

אייל קימט את מצחו בחרדה לאזכור שמו הפרטי. כל חושי הסוכן שלו אותתו על סכנה מתקרבת. הוא עמד לסגת צעד אחד, אבל האיש שלף אקדח, וקולו היה נינוח כאדם המטייל על שפת ים ברוח סתווית נעימה. "כנס לרכב".

אייל נסוג צעד אחורנית, והאיש כיוון את אקדחו אל הפצוע שאייל הנשים. "לא אירה בכך, אירה בו. כנס לרכב, אייל. פעם שלישית".

אייל חשק את שפתיו, ופשר הדבר ירד עליו בהבנה בהירה ומוחלטת. מישהו ביצע מתקפה זו על רכבי המשטרה עבורו, ויש לו תוכניות. לברוח כעת יהיה חסר טעם ולא אפשרי. הוא קמץ את אגרופיו, וכתפיו שחו ללא מילים. האיש קלט את שפת הגוף של אייל, שאותתה על כניעה שקטה.

משומקום צצו שלושה ברנשים לבושי שחורים, חמושים בתתי מקלעים. "תשמרו עליו", הורה להם המנהיג, עדיין באותו חיוך אדנותי, "הוא בלתי צפוי".

אייל הובל בין לבושי השחורים אל ג'יפ שמנועו עובד, והושב בין שניים מתוכם. כל אחד מהם נטל אחת מידי, וכבל אותה לידו-שלו, מוודאים למעלה מכל ספק שלא יוכל להניע איבר בלי שיחושו בכך.

המכונית נעה מעט קדימה, ואז נעצרה. האיש, שאייל כינה אותו בלבו "המנהיג"

פתח את החלון כדי מחצית. לפני שהספיק אייל לעמוד על כוונתו, כיוון המנהיג את אקדחו אל השוטר הפצוע שהיה בהכרה, וירה בלבו בדייקנות. אחר סובב הנהג את ההגה, והרכב התרחק מן המקום במהירות.

אייל הביט במנהיג בזעזוע עמוק, בזעם נורא. "למה עשית את זה?!?!"
 "הוא היחיד שראה את פניי", השיב האיש באותו חיוך נעים, "אני לא יכול לאפשר לו להוסיף ולחיות".

אייל החריש. הזעם והפחד התערבלו בקרבו, מרעידים את כל נימי נפשו. החוטף שלו רוצח אכזרי וחסר מעצורים. ריבונו של עולם, מה הוא יכול לדרוש ממנו??
 דקות ארוכות חלפו עליהם בדממה בטרם פצה המנהיג, את פיו.
 "מודאג?"

אייל הפנה אליו מבט שקט וקר, זעם רותח במעמקי אישוניו. הוא לא ענה.
 "אני יכול להבין אותך". המנהיג לא התרגש מהבעתו של אייל, והוסיף לדבר בקול רגוע, ידידותי כמעט, "אם שלחו שנים עשר שוטרים לעצור אותך, בפעם הבאה ישלחו מאה ועשרים. הפכת לאיש הכי מבוקש שהיה אי פעם באוקראינה. חוקרי המשטרה האוקראינית יהיו בטוחים שיזמת את המתקפה הזו כדי לברוח". המנהיג גיחך, "והרגתי את האליבי היחידי שהיה מתייצב להגנתך. את השוטר ההוא, שראה אותך מגיש עזרה ראשונה לפצועי המשטרה, במקום לברוח".

"למה עשית את זה?!?" עיני אייל רשפו אש, "הרגת שם לפחות שישה אנשים, ופצעת אנשות עוד שלושה! מה היה שווה את זה?!?"
 "אתה".